

วิจัยในชั้นเรียน การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ โดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ เรื่อง ระบบไอดี ระบบไอเสีย วิชา งานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569

จัดทำโดย
นายอดิศร เล้าสุริพงศ์
ตำแหน่ง ครูพิเศษสอน

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569
สาขาวิชาช่างยนต์
วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ

วิจัยในชั้นเรียน การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ โดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ
เรื่อง ระบบไอดี ระบบไอเสีย
วิชา งานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569

จัดทำโดย
นายอดิศร เล้าสุริพงศ์
ตำแหน่ง ครูพิเศษสอน

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569
สาขาวิชาช่างยนต์
วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ

ชื่อวิจัย การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ โดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ เรื่อง ระบบไอดี ระบบไอเสีย (ปวช.1/1) แผนกวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ

ชื่อผู้วิจัย นายอดิศร เล้าสุริพงศ์

แผนกวิชา ช่างยนต์

ปีการศึกษา 2/2569

สถานศึกษา วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ โดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.1/1) แผนกวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ โดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ มีวัตถุประสงค์จำนวน 3 ข้อ ดังนี้ 1เพื่อพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบระบบไอดี ระบบไอเสียของนักเรียน ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อน และหลังการใช้วิธีการจับคู่ฝึกปฏิบัติ 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อวิธีการจับคู่ฝึกปฏิบัติ

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับชั้น ปวช.1 แผนกวิชาช่างยนต์ จำนวนทั้งหมด 62 คน ที่ลงทะเบียนเรียนภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 กลุ่มเป้าหมาย นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 จำนวน 18 คน

ผลจากการพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ ระบบไอดี ระบบไอเสีย โดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ มีนักเรียนจำนวน 18 คน มีนักเรียนที่สามารถผ่านเกณฑ์การ ประเมินได้ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติทั้งหมด สามารถพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้จริงอย่างที่คาดหวังไว้

กิตติกรรมประกาศ

ในการศึกษาและดำเนินงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ โดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ ในรายวิชางานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน ซึ่งงานวิจัยในชั้นเรียนฉบับนี้สำเร็จอย่างสมบูรณ์ได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากบุคคลหลายท่านที่ได้กรุณาให้คำแนะนำปรึกษาและข้อมูลต่าง ๆ กระผมขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์สมพร คำไชย อาจารย์นิเทศก์ที่ให้คำปรึกษาทั้งในเรื่องของการฝึกประสบการณ์วิชาชีพและให้คำปรึกษาด้านงานวิจัยในชั้นเรียน และขอขอบพระคุณ หัวหน้าแผนกวิชาช่างยนต์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำตลอดจนตรวจสอบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุก ๆ ท่าน และนักเรียนนักศึกษาปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบทุกคน ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์อำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดียิ่งในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลคุณค่าและประโยชน์ อันพึงมีจากการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาพระคุณบิดามารดา และบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนวิชาความรู้ และให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด เป็นกำลังใจสำคัญ ที่ทำให้การศึกษาวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

อดิศร เล้าสุริพงศ์

สารบัญ

		หน้า
บทคัดย่อ		ก
กิตติกรรมประกาศ		ข
สารบัญตาราง		ฉ
สารบัญรูป		ญ
บทที่		
1	บทนำ	1
	1.1 ความสำคัญของปัญหา	1
	1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย	2
	1.3 สมมติฐานการวิจัย	2
	1.4 ขอบเขตการวิจัย	2
	1.5 ประโยชน์คาดว่าจะได้รับ	2
	1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	3
2	ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
	2.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567	4
	2.2 การจัดการเรียนการสอน	8
	2.3 การจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา	12
	2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับระบบวาล์วเครื่องยนต์	13
	2.5 ทฤษฎีการจับคู่ฝึกปฏิบัติ	15
	2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	17
3	วิธีการดำเนินงาน	19
	3.1 ประชากรกลุ่มเป้าหมาย	19
	3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	19
	3.3 วิธีการสร้างเครื่องมือ	19
	3.4 การออกแบบการทดลองประเมินผลการปฏิบัติงาน	20
	3.5 วิธีดำเนินการทดลองวิจัย	
	3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	23
	4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล	23
	4.2 ตารางวิเคราะห์ข้อมูล	24
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	28
	5.1 สรุปผลการวิจัย	28
	5.2 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย	29
บรรณานุกรม		31
ภาคผนวก		32
	ภาคผนวก ก แบบประเมินคุณภาพโดยผู้เชียวชาญ IOC 5 ท่าน	33
	ภาคผนวก ข ภาพการสอนโดยใช้สื่อ PowerPoint และเครื่องมือวัดความรู้	39
	ภาคผนวก ค การทดสอบผลสัมฤทธิ์จากการสอนผ่านสื่อ PowerPoint	43
ประวัติผู้เขียน		45

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	แสดงผลคะแนนการทดสอบก่อนเรียน ปวช. 2 เรื่อง มอเตอร์สตาร์ต	24
4.2	แสดงผลคะแนนการทดสอบหลังเรียน ปวช. 2 เรื่อง มอเตอร์สตาร์ต	25
4.3	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ปวช. 2 เรื่อง มอเตอร์สตาร์ต	26
4.4	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย เรื่อง มอเตอร์สตาร์ต	27
4.5	ตารางวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชียวชาญ IOC ต่อสื่อคิวอาร์โค้ด	27

สารบัญรูป

รูปที่		หน้า
2.1	โครงสร้างของมอเตอร์สตาร์ต	9
2.2	ทุ่นอาร์เมเจอร์	9
2.3	แปรงถ่าน	10
2.4	ขดลวดชุดดึง	10
2.5	ขดลวดชุดยึด	11
2.6	ชุดเฟืองขับ	11
ก.1	แสดงแบบประเมินคุณภาพโดยผู้เชียวชาญ IOC	34
ก.2	แสดงแบบประเมินคุณภาพโดยผู้เชียวชาญ IOC	35
ก.3	แสดงแบบประเมินคุณภาพโดยผู้เชียวชาญ IOC	36
ก.4	แสดงแบบประเมินคุณภาพโดยผู้เชียวชาญ IOC	37
ก.5	แสดงแบบประเมินคุณภาพโดยผู้เชียวชาญ IOC	38
ข.1	แสดงภาพการสอนโดยใช้สื่อ PowerPoint	62
ข.2	แสดงภาพการสอนโดยใช้สื่อ PowerPoint	62
ค.1	การทดสอบผลสัมฤทธิ์จากการสอนผ่านสื่อ PowerPoint	44
ค.2	การทดสอบผลสัมฤทธิ์จากการสอนผ่านสื่อ PowerPoint	44

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความสำคัญของปัญหา

รายวิชางานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน รหัสวิชา 20101-2001 เป็นวิชาชีพพื้นฐานสำคัญในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่มุ่งเน้นผลิตช่างยนต์ที่มีความสามารถทั้งด้านทฤษฎีและปฏิบัติ โดยเฉพาะทักษะการใช้เครื่องมือช่างพื้นฐาน ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการทำงานในอาชีพช่างยนต์อย่างแท้จริง การถอดประกอบระบบไอดี ระบบไอเสียนับเป็นทักษะพื้นฐานที่ช่างยนต์ทุกคนต้องมีความชำนาญ เนื่องจากเป็นส่วนประกอบหลักของเครื่องยนต์

จากการจัดการเรียนการสอนในเนื้อหาการถอดประกอบระบบไอดี ระบบไอเสีย สำหรับนักเรียนระดับ ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ผู้วิจัยพบปัญหาสำคัญดังนี้ 1.นักเรียนขาดทักษะการใช้เครื่องมือ เช่น การเลือกใช้ประแจ หรือไขควงไม่เหมาะสม ส่งผลให้ชิ้นส่วนเสียหาย 2.ขั้นตอนการปฏิบัติไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะการเรียงลำดับการถอดประกอบระบบไอดี ระบบไอเสีย 3.ความเสี่ยงด้านความปลอดภัย เนื่องจากนักเรียนบางส่วนไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันหรือใช้เครื่องมืออย่างไม่ระมัดระวัง

จากปัญหาดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าปัญหาในการจัดการเรียนการสอนควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้การเรียนรายวิชางานเครื่องยนต์แก๊สโซลีนสัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน แนวทางแก้ไขปัญหาได้แก่การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน และการลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอน โดยนำวิธีการจับคู่ฝึกปฏิบัติมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งมีลักษณะเด่นดังนี้ 1.สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างระหว่างผู้เรียน 2.เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์ควบคู่กับการปฏิบัติงานจริง 3.ส่งเสริมการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองผ่านประสบการณ์ตรง 4.มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้อย่างแท้จริง วิธีการจับคู่ฝึกปฏิบัตินี้จะช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบระบบไอดี ระบบไอเสียอย่างเป็นระบบตั้งแต่การเลือกเครื่องมือที่เหมาะสม การปฏิบัติตามขั้นตอนที่ถูกต้อง ตลอดจนการคำนึงถึงความปลอดภัย

ในการทำงาน ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญสำหรับช่างยนต์มืออาชีพ และการจัดกระบวนการเรียนรู้ด้วยวิธีดังกล่าวจะช่วยสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียน และพัฒนาความสามารถในการทำงานเป็นทีม อันเป็นคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบระบบไอดี ระบบไอเสียของนักเรียน ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อน และหลังการใช้วิธีการจับคู่ฝึกปฏิบัติ

1.2.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อวิธีการจับคู่ฝึกปฏิบัติ

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1.3.1 นักเรียนที่ได้รับการจับคู่ฝึกปฏิบัติจะมีทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบระบบไอดี ระบบไอเสียดีขึ้น

1.3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

1.3.3 นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับดี ต่อวิธีการจับคู่ฝึกปฏิบัติ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

ประชากร นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช. แผนกวิชาช่างยนต์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 จำนวน 62 คน

กลุ่มเป้าหมาย นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 จำนวน 1 คน

1.4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาหน่วยที่ 6 เรื่องระบบไอดี ระบบไอเสีย ในรายวิชางานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน

1.4.3 ขอบเขตระยะเวลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 นักเรียนมีทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบระบบไอดี ระบบไอเสียที่ดีขึ้น

1.5.2 เป็นแนวทางสำหรับครูอาจารย์ที่สนใจการใช้การจับคู่ฝึกปฏิบัติ

1.5.3 ช่วยพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 ทักษะการใช้เครื่องมือ หมายถึง ความสามารถในการเลือกและใช้เครื่องมือช่างได้อย่างถูกต้อง ปลอดภัย และมีประสิทธิภาพ

1.6.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถในการทำแบบทดสอบของนักเรียนนักศึกษา

1.6.3 วิธีจับคู่ฝึกปฏิบัติ หมายถึง จับคู่ฝึกปฏิบัติการกับคนที่มีความเข้าใจในบทเรียนช่วยให้คำแนะนำ

บทที่ 2
เอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา งานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน รหัสวิชา 20101-2001 การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ ระบบไอดี ระบบไอเสีย นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ โดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ ผู้วิจัยได้ ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

2.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567

2.2 การจัดการเรียนการสอน

2.3 การจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา

2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับระบบวาล์วเครื่องยนต์

2.5 ทฤษฎีการจับคู่ฝึกปฏิบัติ

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567

กระทรวงศึกษาธิการได้กล่าวถึงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2567 ดังนี้

2.1.1 การเรียนการสอน

2.1.1.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2567 เป็นหลักสูตรที่สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้ปรับปรุงขึ้นเพื่อพัฒนาศักยภาพของนักเรียนสายอาชีพ ให้มีความรู้ ทักษะ และสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในศตวรรษที่ 21 และการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี โดยเน้นความเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ในสถานศึกษาและสถานประกอบการ รวมถึงการพัฒนาทักษะอาชีพควบคู่ไปกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์

2.1.1.2 หลักสูตรฉบับนี้ยังมุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถในการประกอบอาชีพ มีจริยธรรมและค่านิยมที่ดี มีทักษะชีวิต และสามารถอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งครอบคลุมทั้งด้านทฤษฎีและปฏิบัติอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะในรายวิชาช่างยนต์ ซึ่งเป็นสาขาวิชาที่ต้องการความเชี่ยวชาญในการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์อย่างถูกต้องและปลอดภัย

2.1.2 การจัดการศึกษาและเวลาเรียน

2.1.2.1 หลักสูตรนี้แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ภาคเรียนต่อปีการศึกษา โดยแต่ละภาคเรียนต้องมีระยะเวลาไม่น้อยกว่า 18 สัปดาห์ รวมการวัดและประเมินผล ซึ่งถือว่าเป็นระยะเวลาที่เหมาะสมในการพัฒนาทั้งความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของผู้เรียน โดยเฉพาะในสายอาชีพที่ต้องใช้ทักษะมือ เช่น การใช้เครื่องมือถอดประกอบระบบไอดี ระบบไอเสีย ที่ต้องการการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ

2.1.2.2 ในกรณีที่จัดการศึกษาในระบบทวิภาคี นักเรียนจะได้เรียนรู้ในสถานศึกษาควบคู่กับการฝึกงานในสถานประกอบการ ทำให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ตรงจากการทำงานจริง ซึ่งจะช่วยพัฒนาทักษะอาชีพได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

2.1.3 การคิดหน่วยกิต

หลักสูตรนี้กำหนดให้ผู้เรียนต้องเรียนรายวิชารวมไม่น้อยกว่า 100 หน่วยกิต โดยการคิดหน่วยกิตมีรายละเอียดดังนี้

1.รายวิชาทฤษฎี (Lecture): 18 ชั่วโมง/ภาคเรียน = 1 หน่วยกิต

2.รายวิชาปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ (Lab): 36 ชั่วโมง/ภาคเรียน = 1 หน่วยกิต

3.รายวิชาฝึกงาน/ภาคสนาม (Workshop): 54 ชั่วโมง/ภาคเรียน = 1 หน่วยกิต

4.การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ หรือโครงงานวิชาชีพ: 54–80 ชั่วโมงขึ้นไป = 1 หน่วยกิต

ในรายวิชางานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้เครื่องมือช่างในการถอดประกอบเครื่องยนต์รายวิชานี้จะอยู่ในกลุ่มของรายวิชาปฏิบัติที่ใช้เวลาฝึกฝนในห้องปฏิบัติการและโรงฝึกงานเป็นหลัก

2.1.4 โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรประกอบด้วย 3 หมวดวิชา และกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้

2.1.4.1 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง (ไม่น้อยกว่า 20 หน่วยกิต) เน้นพัฒนาทักษะพื้นฐาน เช่น ภาษา การคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหา และการดำรงชีวิตอย่างมีคุณธรรม

2.1.4.2 หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ (ไม่น้อยกว่า 70 หน่วยกิต) แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ

1 สมรรถนะวิชาชีพพื้นฐาน เช่น ความรู้เกี่ยวกับวัสดุ เครื่องมือ และความปลอดภัย

2 สมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ เช่น การถอดประกอบวาล์ว การวัดชิ้นงาน การบำรุงรักษาเครื่องยนต์รวมถึงการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และโครงงานพัฒนาสมรรถนะ เพื่อให้

นักเรียนได้บูรณาการความรู้ที่เรียนมากับการปฏิบัติงานจริง เช่น การฝึกงานในศูนย์บริการรถจักรยานยนต์ หรือการจัดทำโครงงานถอดประกอบเครื่องยนต์จริง

3. หมวดวิชาเลือกเสรี (ไม่น้อยกว่า 10 หน่วยกิต) ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนเพิ่มเติมจากรายวิชาอื่นในหลักสูตร เพื่อพัฒนาทักษะเฉพาะทางตามความสนใจ เช่น วิชาเกี่ยวกับเครื่องมือพิเศษ หรือเทคโนโลยีเครื่องยนต์สมัยใหม่

กิจกรรมเสริมหลักสูตร อย่างน้อย 36 ชั่วโมง/ภาคเรียน เช่น กิจกรรมจิตอาสา กีฬา ทักษะชีวิต ฯลฯ

2.1.5 รายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการใช้เครื่องมือถอดประกอบ

ในหลักสูตร ปวช. รายวิชางานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน (รหัส 20101-2001) เป็นรายวิชาหลักที่เกี่ยวข้องกับเครื่องยนต์ขนาดเล็ก นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับระบบเครื่องยนต์ 4 จังหวะ การถอดประกอบและการตรวจสอบชิ้นส่วนสำคัญ เช่น วาล์วไอดี วาล์วไอเสีย ลูกสูบ ลูกปืนเพลาข้อเหวี่ยง

จุดประสงค์ของรายวิชา

1. รู้และเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างและหลักการทำงานของเครื่องยนต์ดีเซล

2. มีทักษะในการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ช่างยนต์ได้ถูกต้องตามขั้นตอน

3. มีเจตคติและกิจนิสัยที่ดีในการทำงานรับผิดชอบ ประณีตรอบคอบ ตรงต่อเวลา สะอาด ปลอดภัย และรักษาสภาพแวดล้อม

4. มีความสามารถถอด ประกอบ ตรวจสภาพชิ้นส่วนปรับแต่ง และบำรุงรักษาเครื่องยนต์ดีเซล

คำอธิบายรายวิชา

การเรียนรู้ในรายวิชานี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะพื้นฐานของนักเรียนสายช่างยนต์ โดยเฉพาะความสามารถในการใช้เครื่องมืออย่างถูกวิธี ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนรู้ในงานวิจัยฉบับนี้

2.2 การจัดการเรียนการสอน

2.2.1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอน

การจัดแผนการเรียนเป็นการกำหนดรายวิชาตามโครงสร้างหลักสูตรในแต่ละภาคเรียน ขึ้นอยู่กับ ลักษณะหรือกระบวนการจัดการเรียนรู้ของแต่ละสาขาวิชา โดยจัดอัตราส่วนการเรียนรู้ภาคทฤษฎีต่อ ภาคปฏิบัติในหมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ ประมาณ 20 : 80 และพิจารณาจากผลลัพธ์การเรียนรู้รายปีที่กำหนด ไว้ในหลักสูตร ดังนี้

2.2.1.1 ให้จัดแผนการเรียนในภาคเรียนปกติสำหรับการลงทะเบียนเรียน ให้ลงทะเบียนเรียนได้ไม่เกิน 22 หน่วยกิต ในแต่ละภาคเรียนปกติสำหรับการลงทะเบียนเรียนเต็มเวลา ให้ลงทะเบียนเรียนได้ไม่เกิน 12 หน่วยกิต สำหรับการลงทะเบียนเรียนภาคปกติแต่ไม่เต็มเวลาหรือภาคเรียนฤดูร้อน

2.2.1.2. จัดรายวิชาในแต่ละภาคเรียน คำนึงถึงผลลัพธ์การเรียนรู้รายปีที่กำหนดไว้ในหลักสูตร รายวิชา ที่ต้องเรียนตามลำดับก่อนและหลัง ความง่ายและยาก ความต่อเนื่องและความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันของรายวิชา รวมทั้งรายวิชาที่สามารถบูรณาการจัดการเรียนรู้ร่วมกันในลักษณะของงาน โครงงานและหรือชิ้นงานในแต่ละภาคเรียน

2.2.1.3. จัดรายวิชาให้ครบถ้วนทุกหมวดวิชาตามโครงสร้างหลักสูตร

2.2.1.4. จัดรายวิชาในหมวดวิชาเลือกเสรีให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ โดยเปิด โอกาสให้ผู้เรียนเลือกเรียนรายวิชาใด ๆ ในหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพจากประเภทวิชา และสาขาวิชาในระดับเดียวกัน

2.2.1.5.ในภาคเรียนที่ผู้เรียนฝึกอาชีพในสถานประกอบการให้จัดรายวิชาหรือกลุ่มวิชาที่ตรงกับลักษณะ งานของสถานประกอบการ ร่วมฝึกได้

2.2.1.6. การฝึกอาชีพในการศึกษาระบบทวิภาคี และการฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ ในสถานประกอบการ ให้สถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษากำหนดรายวิชาที่ตรงกับลักษณะงาน ของสถานประกอบการ เพื่อนำไปเรียนหรือฝึกในภาคเรียนที่ฝึกอาชีพหรือฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ ตามเงื่อนไขดังนี้

1) การนำรายวิชาในหมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพที่ตรงกับลักษณะงาน ของสถานประกอบการ เพื่อฝึกอาชีพหรือฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ ให้นับจำนวนชั่วโมงไม่น้อยกว่าโครงสร้างหลักสูตรรายวิชา แต่ละสาขาวิชานั้น ๆ

2) การพัฒนารายวิชาสมรรถนะวิชาชีพตรงกับลักษณะงาน ของสถานประกอบการ เพื่อไป ฝึกอาชีพในการศึกษาระบบทวิภาคีให้นับจำนวนชั่วโมง ตามหลักเกณฑ์ข้อ 3.4 และกำหนดรหัสวิชาตาม เงื่อนไขที่ระบุไว้ในกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ

3) การพัฒนารายวิชาสมรรถนะวิชาชีพตรงกับลักษณะงาน ของสถานประกอบการ เพื่อไป ฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ ให้นับจำนวนชั่วโมง ตามหลักเกณฑ์ข้อ 3.5 และกำหนดรหัสวิชาตาม เงื่อนไขที่ระบุไว้ในกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ

2.2.1.7.จัดรายวิชาโครงงาน จำนวน 4 หน่วยกิต (12 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือ 216 ชั่วโมงต่อภาคเรียน) ให้เป็นไปตามเงื่อนไขของหลักสูตรสาขาวิชานั้น ๆ โดยกำหนดสัดส่วน ดังนี้

1) การจัดทำโครงงานสมรรถนะวิชาชีพ ให้นักเรียน เรียนในชั้นเรียน จำนวน 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือ 72 ชั่วโมงต่อภาคเรียน

2) ให้เรียนรู้ด้วยตนเอง จำนวน 8 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือ 144 ชั่วโมงต่อภาคเรียน

3) หากจัดให้เรียนรายวิชาโครงงาน 2 หน่วยกิต คือ โครงงาน 1 และโครงงาน 2 ให้สถาบัน การอาชีวศึกษาและสถานศึกษาจัดให้มีชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์ที่เทียบเคียงกับเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น

2.2.1.8. จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในแต่ละภาคเรียน อย่างน้อย 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือไม่น้อยกว่า 36 ชั่วโมงต่อภาคเรียนทุกภาคเรียน

2.1.2.9. การจัดแผนการเรียนของสถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาให้เป็นไปตามโครงสร้างหลักสูตร ทั้งนี้ หากสถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษามีเหตุผลและความจำเป็นในการจัดหน่วยกิตและเวลา ในการจัดการเรียนการสอนแต่ละภาคเรียนที่แตกต่างไปจากเกณฑ์ข้างต้น อาจทำได้แต่ต้องไม่กระทบต่อ มาตรฐาน คุณภาพการศึกษา โดยให้คำนึงถึงความสมดุลของจำนวนหน่วยกิตและชั่วโมงรวมตามแผนการเรียน ของสถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาเป็นสำคัญ

2.2.2 กิจกรรมเสริมหลักสูตร

2.2.2.1. สถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาต้องส่งเสริมสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรม เพื่อส่งเสริมให้เกิดการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ระเบียบวินัย ปลูกฝังจิตสำนึกและจิตอาสา เสริมสร้างการเป็นพลเมืองไทยและพลโลกในด้านการรักชาติ เทิดทูนพระมหากษัตริย์ ส่งเสริมการปกครอง ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ทะนุบำรุงศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาไทย อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการกีฬาและนันทนาการ ส่งเสริมการดำรงตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจ พอเพียง โดยผู้เรียนทุกคนต้องเข้าร่วมกิจกรรมไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ทุกภาคเรียน หรือไม่น้อยกว่า 36 ชั่วโมง ต่อภาคเรียน

2.2.2.2. ผู้เรียนที่อยู่ในช่วงฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพหรือฝึกอาชีพในสถานประกอบการให้เข้าร่วม กิจกรรมเสริมหลักสูตรในสถานประกอบการ

2.2.2.3. การประเมินผลกิจกรรมเสริมหลักสูตร ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการ จัดการศึกษาและการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ

2.2.3 การจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาค

สถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษา สามารถนำรายวิชาในหมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ ไปกำหนดรายละเอียดการฝึกอาชีพร่วมกับสถานประกอบการ โดยจัดทำแผนการฝึกอาชีพ การวัด และประเมินผลในแต่ละรายวิชาร่วมกับสถานประกอบการ เพื่อนำไปใช้ในการฝึกอาชีพ การวัดและประเมินผล เป็นรายวิชา ทั้งนี้ กำหนดให้ใช้การฝึกอาชีพแทนการฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ โดยให้เป็นไป ตามมาตรฐานการจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีที่คณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนด

หากรายวิชาในหมวดสมรรถนะวิชาชีพไม่สอดคล้องกับลักษณะงานของสถานประกอบการ สามารถ พัฒนารายวิชาเพิ่มเติมได้ตามเงื่อนไขของหลักสูตร โดยต้องพัฒนาร่วมกับสถานประกอบการ และรายงานให้ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทราบ

2.2.4. การเข้าเรียน

2.2.4.1. ผู้เรียนต้องสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า

2.2.4.2. ผู้ที่ยังไม่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่าให้อยู่ในสถานะผู้เข้าเรียน

2.2.5 การประเมินผลการเรียน

การประเมินผลการเรียนเน้นการประเมินผลตามสภาพจริงและเป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัดการศึกษาและการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ

2.3 การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

2.3.1 ลักษณะการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา

2.3.1.1. ได้รายวิชาและจำนวนหน่วยกิตสะสมในทุกหมวดวิชาครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร แต่ละประเภทวิชา กลุ่มอาชีพ และสาขาวิชาและตามแผนการเรียนที่สถานศึกษากำหนด

2.3.1.2. ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 จากระบบ 4 ระดับคะแนน

2.3.1.3. ผ่านเกณฑ์การประเมินมาตรฐานวิชาชีพที่ยึดโยงกับผลลัพธ์การเรียนรู้ตามมาตรฐานคุณวุฒิ อาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือผ่านเกณฑ์การประเมินตามมาตรฐานที่สอดคล้องกับมาตรฐาน อาชีพขององค์กรรับรองในประเทศหรือสากล

2.3.1.4. ได้เข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามแผนการเรียนที่สถานศึกษากำหนด และ "ผ่าน" ทุกภาคเรียน

2.3.1.5. ผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพต้องสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือเทียบเท่า สถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาที่ใช้ระบบการวัดผลและการสำเร็จการศึกษา ที่แตกต่างจากนี้จะต้องกำหนดให้มีค่าเทียบเคียงกันได้

2.3.2 การพัฒนารายวิชาในหลักสูตร

2.3.2.1. สถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาสามารถพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมได้ตามเงื่อนไขที่หลักสูตร กำหนด โดยต้องพัฒนาร่วมกับสถานประกอบการ องค์กรวิชาชีพ ภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง และรายงานให้ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทราบ

2.3.2.2. การพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์สาขาวิชาหรือมาตรฐานการศึกษา วิชาชีพของสาขาวิชา โดยสถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษา ดำเนินการดังนี้

1) หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง สามารถพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมในแต่ละกลุ่มสมรรถนะ เพื่อ เลือกเรียนนอกเหนือจากรายวิชาที่กำหนดให้เป็นวิชาบังคับได้ โดยสามารถ

พัฒนาเป็นรายวิชาหรือลักษณะ บูรณาการ ผสมผสานเนื้อหาวิชาที่ครอบคลุมสาระ โดยพิจารณาจากมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มวิชานั้น ๆ เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของหมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง

2) หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ สามารถพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ ได้ ตามความต้องการของสถานประกอบการหรือยุทธศาสตร์ของภูมิภาคเพื่อเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขันของประเทศ

2.3.2.3. การกำหนดรหัสวิชา จำนวนหน่วยกิต และจำนวนชั่วโมงเรียนให้เป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนด

2.3.3 การปรับปรุงแก้ไข พัฒนารายวิชา และการอนุมัติหลักสูตร

2.3.3.1 สถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาสามารถพัฒนาหรือปรับปรุงรายวิชาเพิ่มเติมได้ ตามเงื่อนไขของหลักสูตร โดยต้องรายงานให้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทราบ

2.3.3.2. ให้สถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาจัดให้มีการประเมินและรายงานผล การใช้หลักสูตร ให้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทราบ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรหรือการปรับปรุงหลักสูตรอย่างต่อเนื่องหรืออย่างน้อยทุก 5 ปี

2.3.3.3. การอนุมัติหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.3.3.4. การประกาศใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ให้ทำเป็นประกาศกระทรวงศึกษาธิการ

2.3.4 การประกันคุณภาพของหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

การประกันคุณภาพของหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ให้สำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษา กำหนดระบบการประกันคุณภาพของหลักสูตรและการ จัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาที่เปิดสอน โดยมีองค์ประกอบในการประกันคุณภาพอย่างน้อย 4 ด้าน ดังนี้

2.3.4.1 หลักสูตรที่ยึดโยงกับมาตรฐานอาชีพ

2.3.4.2 ครู ทรัพยากรและการสนับสนุน

2.3.4.3 วิธีการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

2.3.4.4 ผู้สำเร็จการศึกษา

ในกรณีสถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาใดจัดการศึกษาไม่เป็นไปตามข้างต้น หรือจัดให้ผู้เรียน ได้รับการศึกษาอย่างไม่มีคุณภาพ สถานศึกษาต้องรับผิดชอบในผลแห่งความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 และตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับระบบวาล์วเครื่องยนต์

2.4.1 ความสำคัญและหน้าที่ของระบบวาล์ว

ระบบวาล์วเครื่องยนต์เป็นกลไกสำคัญที่ทำหน้าที่ควบคุมการไหลเข้าออกของสารทำงานในเครื่องยนต์ โดยประกอบด้วยวาล์ว 2 ประเภทหลักคือ

2.4.1.1 วาล์วไอดี (Intake Valve)

หน้าที่หลัก: ควบคุมการไหลเข้าของอากาศหรือส่วนผสมอากาศ - เชื้อเพลิงสู่ห้องเผาไหม้ ลักษณะเฉพาะ มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางใหญ่กว่าวาล์วไอเสีย (ประมาณ 15 - 20%) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเติมอากาศ ทำงานที่อุณหภูมิต่ำกว่า (300-620°C) มักทำจากเหล็กผสมโครเมียมเพื่อความทนทาน มุมวาล์วมาตรฐาน 45 องศา

2.4.1.2 วาล์วไอเสีย (Exhaust Valve)

หน้าที่หลัก: ควบคุมการระบายก๊าซเผาไหม้ออกจากเครื่องยนต์ ลักษณะเฉพาะ ออกแบบให้ทนความร้อนสูง (600-800°C) มักทำจากเหล็กผสมนิกเกิล-โครเมียมหรือวัสดุพิเศษเช่น Inconel มีแนวโน้มเกิดการสึกหรอมากกว่าวาล์วไอดี อาจมีระบบระบายความร้อนภายในก้านวาล์ว

2.4.2 หลักการทำงานในเครื่องยนต์ 4 จังหวะ

ระบบวาล์วทำงานสัมพันธ์กับจังหวะการทำงานของเครื่องยนต์ 4 จังหวะ ดังนี้

2.4.2.1จังหวะดูด

วาล์วไอดีเปิด (วาล์วไอเสียปิด) ลูกสูบเคลื่อนที่ลง สร้างแรงดูด

2.4.2.2 จังหวะอัด

วาล์วทั้งสองปิดสนิท ลูกสูบเคลื่อนที่ขึ้นเพื่ออัดส่วนผสมน้ำมันกับอากาศ

2.4.2.3 จังหวะระเบิด

วาล์วทั้งสองปิดสนิท หัวเทียนจุดระเบิด

2.4.2.4 จังหวะคาย:

วาล์วไอเสียเปิด (วาล์วไอดีปิด) ลูกสูบเคลื่อนที่ขึ้นเพื่อดันก๊าซไอเสียออก

2.4.3 โครงสร้างและส่วนประกอบหลัก

ระบบวาล์วประกอบด้วยส่วนสำคัญดังนี้

2.4.3.1 ตัววาล์ว (Valve Head)

ส่วนที่สัมผัสกับซีลวาล์ว มุมวาล์วมาตรฐาน 45 องศา

2.4.3.2 ก้านวาล์ว (Valve Stem)

ส่วนที่เคลื่อนที่ในไกด์วาล์ว มีระบบหล่อลื่น

2.4.3.3 สปริงวาล์ว (Valve Spring)

ทำหน้าที่ปิดวาล์วให้สนิท แรงดันสปริงมาตรฐาน 80-120 นิวตัน

2.4.3.4 ซีลวาล์ว (Valve Seat)

ทำจากวัสดุทนความร้อนสูง ต้องมีการสัมผัสแน่นหนา

2.4.4 การบำรุงรักษาและข้อควรระวัง

2.4.4.1 การปรับระยะวาล์ว (Valve Clearance)

ต้องตรวจสอบตามระยะทางที่กำหนด ใช้ฟีลเลอร์เกจวัด

2.4.4.2 การทำความสะอาด

ตรวจสอบการสะสมคาร์บอน ใช้เครื่องมือทำความสะอาดเฉพาะ

2.4.4.3 การเปลี่ยนวาล์ว

ต้องเปลี่ยนเป็นคู่ (ไอดีและไอเสีย) ตรวจสอบสภาพซีลวาล์วพร้อมกัน

2.4.5 ปัญหาที่พบบ่อยและวิธีการแก้ไข

2.4.5.1 วาล์วรั่ว

สาเหตุ: ซีลวาล์วเสียหาย การแก้ไข: ลับวาล์วหรือเปลี่ยนซีลใหม่

2.4.5.2 วาล์วค้าง

สาเหตุ: สะสมคาร์บอนหรือหล่อลื่นไม่เพียงพอการแก้ไข: ทำความสะอาดและตรวจสอบระบบหล่อลื่น

2.4.5.3 สปริงวาล์วอ่อน

สาเหตุ: ความล้าโลหะ การแก้ไข: เปลี่ยนสปริงใหม่

2.4.6 เครื่องมือที่ใช้ในการถอดประกอบ

2.4.6.1 Valve Spring Compressor

2.4.6.2 Valve Lapper

2.4.6.3 Feeler Gauge

2.4.6.4 Torque Wrench

2.4.6.5 Valve Guide Reamer

2.5 ทฤษฎีการจับคู่ฝึกปฏิบัติ

2.5.1 ความเป็นมา

“เพื่อนช่วยเพื่อน” (Peer Assist) เป็นเครื่องมือที่ได้รับการพัฒนาขึ้นใช้ครั้งแรกที่บริษัท BP-Amoco ซึ่งเป็นบริษัทน้ำมันยักษ์ใหญ่ของประเทศอังกฤษ โดยการสร้างให้เกิดกลไก การเรียนรู้ประสบการณ์ผู้อื่น ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมอุดมการณ์หรือร่วมวิชาชีพ (peers) ก่อนที่จะเริ่มดำเนินกิจกรรมหรือโครงการใด ๆ ทั้งนี้ ความหมายของ “เพื่อนช่วยเพื่อน” จะเกี่ยวข้องกับ - การประชุมหรือการปฏิบัติการร่วมกันโดยมีผู้ที่ได้รับเชิญจากทีมภายนอก หรือทีมอื่น (ทีมเยือน) เพื่อมาแบ่งปันประสบการณ์ ความรู้ กับทีมเจ้าบ้าน (ทีมเหย้า) ที่เป็นผู้ร้องขอความช่วยเหลือ - เครื่องมือ สำหรับแบ่งปันประสบการณ์ ความเข้าใจ ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ - กลไกสำหรับแลกเปลี่ยนความรู้ผ่านการเชื่อมโยงติดต่อระหว่างบุคคลสำหรับข้อดีของการทำ Peer Assist นั้น ได้แก่ - เป็นกลไกการเรียนรู้ก่อนลงมือทำกิจกรรม (Learning Before Doing) ผ่านประสบการณ์ผู้อื่น เพื่อให้รู้ว่าใครรู้อะไร และไม่ทำผิดพลาดซ้ำในสิ่งที่เคยมีผู้ทำผิดพลาด ตลอดจนเรียนลัด วิธีการทำงานต่าง ๆ ที่เราอาจไม่เคยรู้มาก่อนจากประสบการณ์ของ ทีมผู้ช่วยภายนอก - ช่วยให้ทีมเจ้าบ้านได้ความช่วยเหลือ ความคิดเห็น และมุมมองจากทีมผู้ช่วยภายนอก ซึ่งอาจนำไปสู่แนวทางในการแก้ปัญหา หรือการทำงานใหม่ ๆ

2.5.2 แนวคิดทฤษฎี

เมื่อจะเริ่ม "ลงมือทำ" เรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เราไม่เคยทำ หรือไม่สันทัด หรือยังได้ผลไม่เป็นที่พอใจ ขั้นตอนแรกของการจัดการความรู้คือหาข้อมูล (ความรู้) ว่าเรื่องนั้น ๆ มีบุคคลหรือกลุ่มคนที่ไหนหน่วยงานใดที่ทำได้ผลดีมาก (best practice) และถือเป็นกัลยาณมิตร (peers) ที่อาจช่วยแนะนำหรือให้ความรู้เราได้กัลยาณมิตรนี้อาจเป็นเพื่อนร่วมงานในหน่วยงานเดียวกัน อาจเป็น

หน่วยงานอื่นในองค์กรเดียวกัน หรือเป็นคนที่อยู่ในองค์กรอื่นก็ได้แล้วติดต่อขอเรียนรู้วิธีทำงานจากเขาไปเรียนรู้จากหน่วยงานจะโดยวิธีไปดูงานโทรศัพท์หรือ e-mail ไปถามเชิญมาบรรยาย หรือวิธีอื่น ๆ ก็ได้หลักคิดในเรื่องนี้ก็คือมีคนอื่นที่เขาทำได้ดีอยู่แล้ว ในเรื่องที่เราอยากพัฒนาหรือปรับปรุงไม่ควรเสียเวลาคิดขึ้นใหม่ด้วยตนเองควร "เรียน ลัด" โดยเอาอย่างจากผู้ที่ทำได้ดีอยู่แล้วเอามาปรับใช้กับงานของเรา แล้วพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น ย้ำว่าการเรียนรู้จากกัลยาณมิตรนี้จะต้องไม่ใช่ไปลอกวิธีการของเขามาทั้งหมด แต่ไปเรียนรู้แนวคิดและแนวปฏิบัติของเขาแล้ว เอามาปรับปรุงใช้งานให้เหมาะสมต่อสภาพการทำงานของเรา

จากความเป็นมาแนวคิดทฤษฎีและวิธีการแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” เราสามารถแบ่งประเภทของ “เพื่อนช่วยเพื่อน” ได้ 3 ประเภท ดังนี้

2.5.2.1 การสอนแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน”

กิจกรรมอย่างหนึ่งที่จัดให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกันอยู่เสมอ คือ เพื่อนช่วยเพื่อนในลักษณะเก่งช่วยอ่อน ซึ่งเป็นวิธีการที่ผู้เรียนให้ความสนใจมาก คนเก่งจะจัดกระบวนการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถของผู้เรียนโดยเฉพาะวิชาการด้านคอมพิวเตอร์ เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการคิด วางแผน ปฏิบัติ และประเมินผลให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้ได้พิจารณาและค้นพบความรู้ความสามารถของตนเองให้ผู้เรียนมองเห็นภาพลักษณ์แห่งตน ตัวตนในอุดมคติและการเห็นคุณค่าตนเอง ต่อความสำเร็จในการเรียนการสร้างเว็บไซต์ ภาษา HTML สิ่งเหล่านี้จะช่วยหล่อหลอมให้ผู้เรียนรักและมีความพร้อมที่จะเรียน มีความสุขในการเรียนรู้และร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

2.5.2.1.1 การสอนด้วยวีการ “เพื่อนช่วยเพื่อน” การสอนด้วยวิธีการให้เพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีการที่มุ่งให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจต่อการเรียนมากขึ้นเนื่องจากนักเรียนทุกคนเป็นผู้ที่มีบทบาทในกิจกรรมการเรียนการสอน การนำวิธีการสอนแบบ เพื่อนช่วยเพื่อนมาช่วยแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนควรจะต้องสร้างแรงจูงใจแก่เพื่อนนักเรียนที่ช่วยสอนให้ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนทั้งรูปธรรมและนามธรรม ซึ่งเป็นบันไดขั้นแรกแห่งความสำเร็จด้วยการหากิจกรรมที่กระตุ้นให้นักเรียนพร้อมที่จะให้ความร่วมมือ ช่วยเหลือครูและเพื่อนนักเรียนอย่างเต็มใจและพึงพอใจผู้สอนจะมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาทักษะความสามารถของผู้เรียนให้เต็มศักยภาพด้วยการออกแบบกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่มีความสุข การจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสุขทั้งกายและใจนั้นจะเริ่มจากการสร้างความศรัทธาทั้งต่อตัว ผู้สอนและต่อวิชาที่เรียนให้เกิดในตัวผู้เรียนให้ผู้เรียนมองเห็นถึงความจริงใจของผู้สอน

2.5.2.1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนยอมรับว่าผู้เรียนเป็นมนุษย์ที่มีศักยภาพ ปฏิบัติ ต่อผู้เรียนในลักษณะกัลยาณมิตร และเข้าใจในความเป็นตัวเขา นอกจากนั้นการจับคู่ฝึกปฏิบัติหรือการให้ผู้เรียนช่วยสอนกันเองนี้ เป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการด้วยกันทั้ง 2 ฝ่าย การเรียนการสอนแบบนี้ได้มีการพัฒนาและนำมาใช้ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปตามจุดมุ่งหมาย และวิธีการได้รับการตอบสนองความต้องการในระดับแรก ๆ ก่อนเท่านั้นเมื่อก้าวผ่านขั้นหนึ่งไปมนุษย์เราจะมีความต้องการสูงขึ้นไปทีละขั้นเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ผู้ศึกษาได้คิดค้นนวัตกรรมการจัดการเรียนการสอน การสร้างเว็บไซต์ ภาษา HTML ด้วยการดัดแปลงกระบวนการสอนซ่อมเสริมแบบจับคู่ฝึกปฏิบัติ

มาบูรณาการเข้ากับวิธีการดำเนินธุรกิจเครือข่าย Direct Sales (ขายตรง) ด้วยการสร้างกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยส่วนรวมสูงขึ้นและเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำรวมถึงนักเรียนที่ไม่บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ให้สามารถเรียนรู้ผ่านตามเกณฑ์การประเมินจุดประสงค์

2.5.2.2 การให้คำปรึกษาแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” การให้คำปรึกษาแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” หมายถึง การให้ความช่วยเหลือทางด้านจิตใจและเป็นรากฐานสำคัญในการสนับสนุนผู้รับคำปรึกษาให้ดำเนินชีวิตอย่างอิสระโดยปฏิสัมพันธ์ที่จะ “ให้” และ “รับ” ความช่วยเหลือเท่าเทียมกันอย่างเพื่อนได้มาฟังความรู้สึกและเล่าเรื่องราวของตนเอง เพื่อสนับสนุนซึ่งกันและกันเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองมีความเข้มแข็งสามารถดำรงชีวิตได้อย่างอิสระ

2.5.2.2.1 การให้คำปรึกษาแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” แตกต่างจากการให้คำปรึกษาอย่างอื่นอย่างไรในกระบวนการให้คำปรึกษาฉันเพื่อนมีผู้รับฟังเรียกว่า “ผู้ให้คำปรึกษาแบบเพื่อน” (Peer Counselor) กับผู้เล่าเรื่อง เรียกว่า “ผู้รับคำปรึกษาแบบเพื่อน” (Client) โดยแบ่งเวลาฝ่ายละเท่า ๆ กัน และสลับบทบาทระหว่างผู้เล่าเรื่องกับผู้รับฟังตามเวลาที่กำหนด เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสนับสนุนซึ่งกันและกัน จะส่งผลที่พึงพอใจแก่ผู้รับคำปรึกษาฉันเพื่อนได้รับรู้และเข้าใจเรื่องราวของตนอย่างแท้จริงทำให้ยอมรับและรักตนเองนำมาซึ่งความเชื่อมั่นในตนเองกล้าที่จะเผชิญความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข แต่การปรึกษาของผู้เชียวชาญ หรือหมอผู้รับคำปรึกษาจะเป็นฝ่ายที่จะนั่งรับฟังเรื่องราวต่าง ๆ เพียงฝ่ายเดียว และผู้เชียวชาญหรือหมอจะเป็นคนให้คำแนะนำเพื่อให้ปฏิบัติตามเท่านั้น ดังนั้นการให้คำปรึกษาแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” จะสร้างความเข้าใจทัศนคติต่าง ๆ และก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างผู้รับและผู้ให้มากกว่าการให้คำปรึกษาแบบเป็นผู้รับคำปรึกษาเพียงอย่างเดียว

2.5.2.2.2 ข้อตกลงหรือข้อสัญญาในการให้คำปรึกษาแบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” ข้อตกลงหรือข้อสัญญาในการให้คำปรึกษามีข้อที่ควรปฏิบัติทั้งหมด 4 ข้อ ดังนี้

1. แบ่งเวลาโดยเท่าเทียมกัน การให้คำปรึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนให้ความสำคัญกับการแบ่งเวลาอย่างเท่าเทียมกัน เพื่อจะได้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันได้อย่างเต็มที่ สิ่งหนึ่งที่ต้องเสมอภาคกันไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม ทั้งสองฝ่ายมีเวลาเท่าเทียมกันโดยการที่ให้ผู้ขอรับคำปรึกษาเป็นผู้กำหนดว่าต้องการเวลาเท่าไหร่แต่ต้องไม่นานเกินไป ทั้งสองฝ่ายจะต้องเป็นผู้ตกลงกันอย่างเท่าเทียมเสมอที่ต้องมีกฎข้อนี้ก็เพื่อป้องกันไม่ให้คนที่พูดเก่งแย่งเวลาไปหมดจนคนที่พูดไม่เก่งไม่ได้พูดอะไรเลย

2. รักษาความลับเป็นส่วนตัวการให้คำปรึกษาต้องรับประกันได้ว่าผู้ให้คำปรึกษาจะไม่เปิดเผยหรือพูดเรื่องของผู้มารับคำปรึกษาผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเก็บเป็นความลับและต้องเคารพความเป็นส่วนตัวของผู้ที่รับคำปรึกษาเสมอ เพราะเป็นการทำให้เกิดการไว้วางใจและรู้สึกปลอดภัยทางด้านจิตใจแก่ผู้มารับคำปรึกษาที่ต้องมีกฎข้อนี้เพราะว่าจะทำให้ผู้รับคำปรึกษากล้าที่จะพูดเรื่องส่วนตัว และสามารถปลดปล่อยได้อย่างเต็มที่ไม่เกิดความกังวล

3. ไม่ปฏิเสธไม่ตำหนิเมื่อมีผู้มาขอรับคำปรึกษาผู้ให้คำปรึกษาต้องแสดงให้ผู้มารับคำปรึกษารับรู้ว่า เรายินดีที่จะรับฟังปัญหาของเขาและเชื่อในสิ่งที่เขาพูดอย่างตั้งใจเมื่อฟังแล้วต้องไม่ตำหนิ หรือวิจารณ์ และไม่ปฏิเสธในสิ่งที่เขาเล่ามา ที่ต้องมีกฎข้อนี้เพราะว่าหาก

ผู้รับคำปรึกษาถูกปฏิเสธหรือถูกตำหนิเขาจะรู้สึกว่าตัวเองไม่มีความสำคัญทำให้ขาดความมั่นใจในตัวเอง

4. ไม่ให้คำแนะนำไม่ชี้ทางแก้ไข ผู้ให้คำปรึกษาเมื่อได้รับฟังปัญหาจากผู้มาขอคำปรึกษาแล้วจะต้องไม่แสดงความคิดเห็นหรือแนะนำวิธีการแก้ปัญหาเพราะการแนะนำอาจจะไม่เหมาะสมและไม่ถูกต้องสำหรับคนที่มาขอคำปรึกษาเสมอไป เพราะผู้ที่จะเข้าใจปัญหานั้นได้ดีและจะแก้ปัญหานั้นได้ก็ต้องเป็นตัวของผู้รับคำปรึกษาเองโดยเราจะต้องเชื่อมั่นว่ามนุษย์ทุกคนมีพลังมีความสามารถที่จะแก้ปัญหาของตนเองอย่างน้อยการที่เขาได้มีโอกาสระบายความรู้สึกที่เก็บกดออกมา ก็จะสามารถทำให้เขาได้เรียบเรียงปัญหาและเห็นปัญหาของเขาเอง และในเมื่อเขาเห็นชัดว่าปัญหาของเขาคืออะไรในที่สุดเขาก็จะสามารถแก้ไขปัญหานั้นได้ และจะเป็นการเรียกความเชื่อมั่นของตัวเองกลับคืนมาด้วย

2.5.2.3 กลวิธีการเรียนรู้แบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” กลวิธีการเรียนรู้แบบจับคู่ฝึกปฏิบัติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นคู่หรือกลุ่มย่อยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้สอนและผู้เรียนเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทเรียนครูผู้สอนมีบทบาทหน้าที่เป็นพียงผู้ให้คำแนะนำและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน

2.5.2.3.1 รูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบจับคู่ฝึกปฏิบัตินักการศึกษาหลายท่านได้ประมวลการสอนที่มีแนวคิดจากกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้มากมาย มีรายละเอียดดังนี้

1. การสอนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Class wide-Peer Tutoring) เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทั้งสองคนที่จับคู่กันมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนทั้งสองสลับบทบาทเป็นทั้งนักเรียนผู้สอนที่คอยถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักเรียนผู้เรียน และนักเรียนผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการสอน

2. การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-Age Peer Tutoring) เป็น การสอนที่มีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน โดยให้ผู้เรียนที่มีระดับอายุสูงกว่าทำหน้าที่เป็นผู้สอนและให้ความรู้ ซึ่งผู้เรียนทั้งสองคนไม่จำเป็นต้องมีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกันมาก

3. การสอนโดยการจับคู่ (One-to-One Tutoring) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าเลือกจับคู่กับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่าด้วยความสมัครใจของตนเองแล้วทำหน้าที่สอนในเรื่องที่ตนมีความสนใจมีความถนัดและมีทักษะที่ดี

4. การสอนโดยบุคคลทางบ้าน (Home-Based Tutoring) เป็นการสอนที่ให้บุคคลที่บ้านของผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสอนให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาความรู้ความสามารถแก่บุตรหลานของตนระหว่างที่บุตรหลานอยู่ที่บ้าน

2.5.2.3.2 หลักการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบ “เพื่อนช่วยเพื่อน” การให้เพื่อนช่วยเพื่อนจะมีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น ควรดำเนินไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. เพื่อนผู้สอนจะต้องมีทักษะที่จำเป็น เช่น ความเข้าใจในจุดประสงค์ ของการสอนจำแนกได้ว่าคำตอบที่ผิดและคำตอบที่ถูกต่างกันอย่างไร รู้จักการให้แรงเสริมแก่เพื่อนผู้เรียน รู้จักบันทึก ความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียน และมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนผู้เรียน

2. กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลทั้งสองช่วยกันบรรลุเป้าหมายในการเรียน

3. ครูเป็นผู้กำหนดขั้นตอนในการสอนให้ชัดเจนและให้เพื่อนผู้เรียนดำเนินการตามขั้นตอนเหล่านั้น

4. สอนทีละขั้นหรือทีละแนวคิดจนกว่าเพื่อนผู้เรียนเข้าใจดีแล้วจึงสอนขั้นต่อไป

5. ฝึกให้เพื่อนผู้สอนเข้าใจพฤติกรรมการแสดงออกของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่า พฤติกรรมใดแสดงว่าเพื่อนผู้เรียนไม่เข้าใจ ทั้งนี้จะได้แก้ไขให้ถูกต้อง

6. เพื่อนผู้สอนควรบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียนตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้

7. ครูผู้ดูแลรับผิดชอบจะต้องติดตามผลการสอนของเพื่อนผู้สอนและการเรียนของ เพื่อนผู้เรียนด้วยว่าดำเนินการไปในลักษณะใดมีปัญหาหรือไม่

8. ครูให้แรงเสริมแก่ทั้ง 2 คนอย่างสม่ำเสมอ

9. ช่วงเวลาในการให้เพื่อนช่วยเพื่อนไม่ควรใช้เวลานานเกินไป งานวิจัยระบุว่า ระยะเวลาที่มีประสิทธิภาพในการให้เพื่อนช่วยเพื่อนในระดับชั้นประถมศึกษาอยู่ระหว่าง 15-30 นาที

10. เพื่อนผู้สอนมีการยกตัวอย่างประกอบการสอน จึงจะช่วยให้เพื่อนผู้เรียนเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น

2.5.2.3.3 ประโยชน์ของ “เพื่อนช่วยเพื่อน”

1. เป็นการเรียนลัดวิธีการเรียน การทำงานต่าง ๆ ที่เราอาจจะเคยทราบ มาก่อน สิ่งเหล่านี้จะมาจากประสบการณ์เทคนิควิธีต่าง ๆ ของคู่เพื่อนช่วยเพื่อนหรือทีมจับคู่ฝึกปฏิบัติ

2. เป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ มุมมองความคิดต่าง ๆ ร่วมกันเพื่อช่วยกันพัฒนาความรู้เดิมที่มีอยู่ให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

3. สร้างความสัมพันธ์และความสามัคคีเพราะกระบวนการเพื่อนช่วยเพื่อนต้องเกิดจากการทำงานเป็นคู่หรือเป็นทีม ดังนั้นการมีปฏิสัมพันธ์อันดีต่อกันย่อมทำให้เกิดผลการเรียนรู้ที่ดีตามมา

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนโดยจับคู่ฝึกปฏิบัติดังนั้นผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

รองศาสตราจารย์ธิดา โมสิกรัตน์ (2548 : บทคัดย่อ) การวิจัยนี้เป็นกรณีศึกษาเฉพาะชุดวิชาไทย ศึกษาสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จังหวัดสมุทรสาคร มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อพัฒนาวิธีการเรียนรู้ร่วมกันโดยวิธีการเรียนแบบจับคู่ฝึกปฏิบัติ2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนการเรียนและหลังการเรียนของกลุ่มทดลอง 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และ 4) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้ร่วมกันวิธีดำเนินการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองและพัฒนาวิธีการเรียนรู้ร่วมกัน 3 แบบ คือ 1) แบบจิ๊กซอว์1 2) ทรีสเต็บอินเทอร์วิว และ 3) สแตสประชากรการวิจัยคือนักศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชที่ลงทะเบียนเรียนชุดวิชาไทยศึกษา (ฉบับปรับปรุง) ภาคการศึกษาที่ 1 ปี การศึกษา 2547 และมีภูมิลำเนาในจังหวัดสมุทรสาครจำนวน 507 คน กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายด้วยการจับฉลากจำนวนกลุ่มละ 39 คน โดยกลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมโครงการเพื่อนช่วยเพื่อนของชมรมนักศึกษา มสธ.จังหวัดสมุทรสาคร และกลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่ศึกษาด้วยตนเองโดยไม่เข้าร่วมโครงการ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีโดยการแจกแจงความถี่หาค่าร้อยละค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และค่าสถิติ t-test

ผลการวิจัย พบว่า 1) วิธีการเรียนรู้ร่วมกันโดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อใช้ได้ 3 แบบ แบบที่ 1 จิ๊กซอว์1 เป็นวิธีเรียนแบบต่อบทเรียนโดยแบ่งเป็นกลุ่มบ้างและทำงานในกลุ่มเชี่ยวชาญ แบบที่ 2 ทรีสเต็บอินเทอร์วิวเป็นวิธีเรียน 3 ขั้นตอน โดยเรียนเป็นคู่กลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ แบบที่ 3 สแตสเป็นวิธีเรียนแบบกลุ่มคละผลสัมฤทธิ์ในลักษณะร่วมคิดร่วมทา 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองมีคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 3) เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 4) นักศึกษามีความเห็นว่าวิธีเรียนที่เหมาะกับนักศึกษาในระดับมาก คือ วิธีเรียนแบบสแตด และเหมาะกับนักศึกษาในระดับปานกลาง คือ ทรีสเต็บอินเทอร์วิว และแบบ จิ๊กซอว์1

อนุสรา พงค์จันตา (2557 : บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาเคมีทั่วไปในนักศึกษาสาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์โดยวิธีการเรียนการจับคู่ฝึกปฏิบัติและเพื่อศึกษาสภาพในการให้และรับคำปรึกษาของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนการจับคู่ฝึกปฏิบัติ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาสาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียน ในรายวิชาเคมีทั่วไปในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 14 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบประเมิน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติ Pearson correlation

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่ผ่านการเรียนการจับคู่ฝึกปฏิบัติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาเคมีทั่วไปคิดเป็นร้อยละ 85.71 และจากการศึกษาครั้งนี้พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ที่นักศึกษาขอรับคำปรึกษาจะเป็นหัวข้อที่มีเนื้อหาค่อนข้างยากและเนื้อหาเยอะ และจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า จำนวนครั้งของการขอรับคำปรึกษากับมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในรายวิชาเคมีทั่วไป

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่ผ่านการเรียนการจับคู่ฝึกปฏิบัติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาเคมีทั่วไปคิดเป็นร้อยละ 85.71 และจากการศึกษาครั้งนี้พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ที่นักศึกษาขอรับคำปรึกษาจะเป็นหัวข้อที่มีเนื้อหาค่อนข้างยากและเนื้อหาเยอะ และจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า จำนวนครั้งของการขอรับคำปรึกษากับมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในรายวิชาเคมีทั่วไป

นางสาวอัญชลี อินสมพันธ์ (2555 : บทคัดย่อ) การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้โปรแกรมประมวลผลคำโดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติของนักศึกษาระดับชั้น ปวช.2 (TI201) วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาการใช้โปรแกรมประมวลผลคำระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ห้องTI201 วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ ที่ได้เรียนรู้โดยวิธีจับคู่ฝึกปฏิบัติ2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนในรายวิชาการใช้โปรแกรมประมวลผลคำระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ห้องTI201 วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ ที่ได้เรียนรู้โดยวิธีจับคู่ฝึกปฏิบัติและ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนหลังการเรียนรู้โดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ในการศึกษาคือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ห้องTI201 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ จำนวน 26 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการสร้างกราฟ 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน สำหรับการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ก่อนและหลังเรียน เรื่องการสร้างกราฟ คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ของนักศึกษามีค่าเท่ากับ 8.59 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 42.88 และค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ของนักศึกษามีค่าเท่ากับ 15.23 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 76.15 ซึ่ง คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน โดยมีการพัฒนาการของคะแนนระหว่าง 2-11 คะแนน คิดเป็นร้อยละของคะแนนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 10.00-55.00 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน เรื่อง การสร้างกราฟ โดยใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

บทที่ 3
วิธีดำเนินการ

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา งานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน รหัสวิชา 20101-2001 การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ ระบบไอดี ระบบไอเสีย นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ โดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ประชากรกลุ่มเป้าหมาย
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
3.3 วิธีการสร้างเครื่องมือ
3.4 การออกแบบการทดลองประเมินผลการปฏิบัติงาน
3.5 วิธีดำเนินการทดลองวิจัย
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ ปวช. 1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ที่เรียนวิชา งานเครื่องยนต์แก๊สโซลีนรหัสวิชา 20101-2001 การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ เรื่องระบบไอดี ระบบไอเสีย ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 ทั้งหมดจำนวน 18 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

3.2.1 เอกสารประกอบการสอนในวิชา งานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน รหัสวิชา 20101-2001 การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ เรื่องระบบไอดี ระบบไอเสีย ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ

3.2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา งานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน รหัสวิชา 20101-2001 การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ เรื่องระบบไอดี ระบบไอเสีย นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ โดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ

3.3 วิธีการสร้างเครื่องมือ

สำหรับวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

3.3.1 การสร้างแบบประเมินผลการปฏิบัติงานวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชางานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน รหัสวิชา 20101-2001 การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบเรื่องระบบไอดี ระบบไอเสีย ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

3.3.3.1 ศึกษาเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับวิชา งานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน รหัสวิชา 20101-2001 การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ เรื่องระบบไอดี ระบบไอเสีย โดยใช้วิธีการสอนโดยใช้แบบวิธีจับคู่ฝึกปฏิบัติ

3.3.3.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินผลการปฏิบัติงานวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากหนังสือ ตำรา และเอกสารที่เกี่ยวข้อง

3.3.3.3 วิเคราะห์เนื้อหาตามจุดประสงค์จากแผนการสอน

3.3.3.4 สร้างแบบประเมินผลการปฏิบัติงานวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ ครอบคลุมเนื้อหาตามจุดประสงค์

3.3.3.5 นำแบบประเมินผลการปฏิบัติงานที่วิเคราะห์ได้นำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป รายละเอียดเพิ่มเติมอยู่ที่ภาคผนวก ก

3.4 การออกแบบการทดลองประเมินผลการปฏิบัติงาน

ผู้วิจัยได้วางแผนการทดลองแบบประเมินผลการปฏิบัติงานโดยใช้กลุ่มเดียวมีลักษณะของการทดสอบนักเรียนปฏิบัติงานครั้งที่ 1 ดำเนินการปฏิบัติงานด้วยการสอนเรื่องการตรวจซ่อมเครื่องยนต์ 4 จังหวะ ทดสอบนักเรียนปฏิบัติงานครั้งที่ 2 โดยจับคู่ฝึกปฏิบัติโดยการออกแบบแบบทดสอบประเมินผลการ ปฏิบัติงาน และให้นักเรียน ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ ในการทดลองการปฏิบัติงานครั้งนี้

3.5 วิธีดำเนินการทดลองวิจัย

3.5.1 ดำเนินการทดลองประเมินผลการปฏิบัติงานโดยการสอนนักเรียนครั้งที่ 1 โดยวิธีการสอนแบบบรรยายและสาธิต

3.5.2 ดำเนินการทดลองประเมินผลการปฏิบัติงานโดยการทดสอบนักเรียนครั้งที่ 2 โดยจับคู่ฝึกปฏิบัติระหว่างเพื่อนเก่งที่มีคะแนนผ่านตามที่กำหนดแล้วให้สอนเพื่อนเพื่อเพิ่มคะแนน ดำเนินการทดสอบปฏิบัติงานนักเรียน

3.5.3 ดำเนินการทดลองประเมินผลการปฏิบัติงานโดยการทดสอบนักเรียนครั้งที่ 3 ช่วยเพื่อนระหว่างเพื่อนเก่งที่มีคะแนนผ่านตามที่กำหนดแล้วให้สอนเพื่อนเพื่อเพิ่มคะแนน ดำเนินการทดสอบปฏิบัติงานนักเรียน

3.5.4 ดำเนินการทดลองประเมินผลการปฏิบัติงานโดยการทดสอบนักเรียนครั้งที่ 4 ช่วยเพื่อนระหว่างเพื่อนเก่งที่มีคะแนนผ่านตามที่กำหนดแล้วให้สอนเพื่อนเพื่อเพิ่มคะแนน ดำเนินการทดสอบปฏิบัติงานนักเรียน

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. การหาค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบครั้งที่ 1 และคะแนนทดสอบครั้งที่ 2 โดยใช้สูตร ดังนี้

1.1 ค่าร้อยละ

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย

$$\overline{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\overline{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum(X_i - \overline{X})^2}{(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัว

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา งานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน 20101-2001 การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ ระบบไอดี ระบบไอเสีย นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.1 แผนกวิชาช่างยนต์ โดยใช้การจับคู่ฝึกปฏิบัติ ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ตามข้อมูลดังต่อไปนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 ตารางวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1.1 นำผลคะแนนที่ได้จากการประเมินการปฏิบัติงานเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว

4.1.2 บรรยายข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่ค่าร้อยละ

4.2 ตารางวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา งานเครื่องยนต์แก๊สโซลีน รหัสวิชา 20101-2001 การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ ระบบไอดี ระบบไอเสีย นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ มีนักเรียนจำนวน 18 คน ได้ผลคะแนนดังตารางที่ 4.1 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงผลการวิเคราะข้อมูลการวิจัย

ลำดับที่	การเตรียมเครื่องมือ	ขั้นตอนการปฏิบัติงาน	การเลือกใช้เครื่องมือ	การใช้เครื่องมือ	การเก็บเครื่องมือหลังการใช้งาน	คะแนนรวม	ร้อยละ
	2	5	5	6	2	20	100
นักเรียนคนที่ 1	2	3	4	4	2	15	75
นักเรียนคนที่ 2	2	3	3	5	2	15	75
นักเรียนคนที่ 3	2	3	3	5	2	15	75
นักเรียนคนที่ 4	2	3	4	4	2	15	75
นักเรียนคนที่ 5	2	4	5	4	2	17	85
นักเรียนคนที่ 6	2	3	5	4	2	16	80
นักเรียนคนที่ 7	2	4	4	5	2	17	85
นักเรียนคนที่ 8	2	4	5	4	2	17	85
นักเรียนคนที่ 9	2	4	3	5	2	16	80
นักเรียนคนที่ 10	2	3	5	3	2	15	75
นักเรียนคนที่ 11	2	4	5	4	2	17	85
นักเรียนคนที่ 12	2	4	4	6	2	18	90
นักเรียนคนที่ 13	2	4	4	4	2	16	80
นักเรียนคนที่ 14	2	3	5	4	2	16	80
นักเรียนคนที่ 15	2	3	3	5	2	15	75
นักเรียนคนที่ 16	2	4	4	3	2	15	75
นักเรียนคนที่ 17	2	4	4	4	2	16	80

ลำดับที่	การเตรียมเครื่องมือ	ขั้นตอนการปฏิบัติงาน	การเลือกใช้เครื่องมือ	การใช้เครื่องมือ	การเก็บเครื่องมือหลังการใช้งาน	คะแนนรวม	ร้อยละ
	2	5	5	6	2	20	100
นักเรียนคนที่ 18	2	3	5	3	2	15	75

จากตารางที่ 4.1 พบว่าคะแนนที่ได้จากแบบประเมินผลการปฏิบัติงานของนักเรียนสามารถ ผ่านเกณฑ์การประเมินได้จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ

บทที่ 5
สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ ระบบไอดี ระบบไอเสีย ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ มีนักเรียนจำนวน 18 คน โดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบระบบไอดี ระบบไอเสียของนักเรียน ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้วิธีการจับคู่ฝึกปฏิบัติ และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อวิธีการจับคู่ฝึกปฏิบัติ และผ่านเกณฑ์การประเมิน ร้อยละ 60 ได้จากของนักเรียน ทั้งหมด มีผลดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลจากการพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ ระบบไอดี ระบบไอเสีย โดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ ของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช.1/1 แผนกวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ มีนักเรียนจำนวน 18 คน มีนักเรียนที่สามารถผ่านเกณฑ์การ ประเมินได้ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติทั้งหมด

5.2 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ควรนำวิธีการพัฒนาทักษะการใช้เครื่องมือถอดประกอบ ระบบไอดี ระบบไอเสีย โดยใช้กิจกรรมจับคู่ฝึกปฏิบัติ ไปใช้ในการเรียนการสอนหน่วยอื่นนักเรียนกลุ่มอื่น หรือนักเรียนแผนกวิชาช่างช่างยนต์ และควรใช้วิธีการสอนเป็นรายบุคคลสำหรับนักศึกษาที่ยังมีผลประเมินผลการปฏิบัติการใช้เครื่องมือต่ำกว่าร้อยละ 60

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). แนวทางการจัดการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

ถวัลย์ มาศจรัส และคณะ. (2550). แบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ผู้เรียนและการจัดทำผลงานวิชาการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ : ธารอักษร

พิรุฬห์ วิริยะประกอบ (2567). งานเครื่องยนต์ดีเซล.

นนทบุรี : สำนักพิมพ์เมืองไทย.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
การทดลองประเมินผลการปฏิบัติงาน จับคู่ฝึกปฏิบัติ

รูปที่ ก.1 แสดงภาพจับคู่ฝึกปฏิบัติ

รูปที่ ก.2 แสดงภาพจับคู่ฝึกปฏิบัติ

รูปที่ ก.3 แสดงภาพจับคู่ฝึกปฏิบัติ

รูปที่ ก.4 แสดงภาพจับคู่ฝึกปฏิบัติ

รูปที่ ก.5 แสดงภาพจับคู่ฝึกปฏิบัติ

รูปที่ ก.6 แสดงภาพจับคู่ฝึกปฏิบัติ

ภาคผนวก ข
ใบปฏิบัติงาน

ใบปฏิบัติงาน

หน่วยที่ 6 ถอดประกอบวาล์วไอดี – วาล์วไอเสียเครื่องยนต์ดีเซล

1. การเตรียมเครื่องมือ_____

2. ขั้นตอนการ ปฏิบัติงาน _____

3. การเลือกใช้ เครื่องมือ _____

4. การใช้ เครื่องมือ_____

5. การเก็บเครื่องมือ หลังการใช้งาน_____

ลำดับที่	การเตรียมเครื่องมือ	ขั้นตอนการปฏิบัติงาน	การเลือกใช้เครื่องมือ	การใช้เครื่องมือ	การเก็บเครื่องมือหลังการใช้งาน	คะแนนรวม	ร้อยละ
	2	5	5	6	2	20	100
นักเรียนคนที่ 1							
นักเรียนคนที่ 2							
นักเรียนคนที่ 3							
นักเรียนคนที่ 4							
นักเรียนคนที่ 5							
นักเรียนคนที่ 6							
นักเรียนคนที่ 7							
นักเรียนคนที่ 8							
นักเรียนคนที่ 9							
นักเรียนคนที่ 10							
นักเรียนคนที่ 11							
นักเรียนคนที่ 12							
นักเรียนคนที่ 13							
นักเรียนคนที่ 14							
นักเรียนคนที่ 15							
นักเรียนคนที่ 16							
นักเรียนคนที่ 17							

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - นามสกุล นายอดิศร เล้าสุริพงศ์
วัน - เดือน – ปีเกิด 12 มีนาคม 2546
ที่อยู่ 1163 หมู่ 10 ตำบลแจระแม อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี 34000

ประวัติการศึกษา

ปริญญา ตรี

- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตขอนแก่น

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

- สาขาวิชายานยนต์ไฟฟ้า
- วิทยาลัยเทคนิคอุบลราชธานี พ.ศ. 2566

ประกาศนียบัตรวิชาชีพ

- สาขาวิชาช่างยนต์
- วิทยาลัยเทคนิคอุบลราชธานี พ.ศ. 2564